

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Aleše Šťastného a soudkyň JUDr. Jany Jirmářové a Mgr. Aleny Jedličkové ve věci

žalobce: █████ A █████ H █████, narozený █████
bytem █████
zastoupený Mgr. Lukášem Zscherpem, advokátem
sídlem Lochoťínská 18, 301 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti ČR**
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2

o zaplacení částky 153 000 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 7. 3. 2018,
č. j. 28 C 136/2017-95

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se v napadeném vyhovujícím výroku I. o věci samé mění tak, že žaloba se v části, kterou se žalobce domáhal zaplacení částky 67 500 Kč s příslušenstvím z této částky, zamítá.
- II. Žalovanému se vůči žalobci nepřiznává náhrada nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 67 500 Kč s vyčísleným příslušenstvím (výrok I.), žalobu ohledně částky 85 500 Kč

Shodu s prvopisem potvrzuje Michal Částek

- s příslušenstvím zamítl (výrok II.) a žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 6 800 Kč (výrok III.).
2. Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal na žalovaném zaplacení žalované částky jakožto přiměřeného zadostiučinění za vzniklou nemajetkou újmu v důsledku nepřiměřené délky řízení vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [REDACTED] (dále i jen „posuzované řízení“). Žalovaný nespороval skutečnost, že žalobce uvedený nárok uplatnil, avšak měl za to, že ve věci není dán odpovědnostní titul v podobě nesprávného úředního postupu soudu, byť posuzované řízení trvalo 10 let, neboť délka řízení odpovídala procesní, skutkové a právní složitosti řízení.
3. Soud I. stupně vyšel ze zjištění, že posuzované řízení trvalo od 2. 6. 2006 do 25. 6. 2016, to je 10 let. Předmětem posuzovaného řízení bylo určení neplatnosti usnesení valné hromady. Řízení bylo přerušeno do pravomocného skončení řízení vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [REDACTED] od 29. 2. 2009 do 14. 8. 2014 a bylo vedeno toliko u nalézacího soudu, pokud šlo o meritum věci, pokud šlo o procesní stránku, byla věc jedenkrát s odvoláním předložena odvolacímu soudu. Věc nebyla po skutkové, právní ani procesní stránce náročná. O tom svědčí i fakt, že byla rozhodnuta při prvním jednání. Rozhodnutí v posuzovaném řízení však bylo závislé na rozhodnutí v řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [REDACTED]. Soud shledal, že se v posuzovaném řízení vyskytly průtahy a to v období od 2. 6. 2006 do 8. 8. 2007 a od 8. 8. 2007 do 3. 6. 2009. Soud I. stupně se zabýval i délkou řízení ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [REDACTED] jakož i délkou řízení ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [REDACTED] (dále i jen „související řízení“), do jehož skončení bylo přerušeno řízení vedené pod sp. zn. [REDACTED]. Ve věci pod sp. zn. [REDACTED] trvalo řízení od 15. 6. 2004 do 25. 11. 2015, to je 11 let a 7 měsíců. I předmětem tohoto řízení bylo určení neplatnosti valné hromady a rozhodnutí bylo závislé na rozhodnutí ve věci pod sp. zn. [REDACTED] a proto bylo také přerušeno od 3. 1. 2007 do 1. 2. 2010. Věc se nacházela na třech stupních soudní soustavy, dvakrát ve věci rozhodoval soud I. stupně, dvakrát odvolací soud a jednou Nejvyšší soud. Úkony soudu byly činěny pravidelně v přiměřených lhůtách. V řízení se vyskytl průtah v období od 14. 2. 2012 do 25. 4. 2014, kdy se věc nacházela u Nejvyššího soudu ČR. Řízení vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [REDACTED] bylo zahájeno 17. 10. 2003 a bylo skončeno 23. 10. 2009, trvalo tak 6 let. I zde bylo předmětem řízení určení neplatnosti usnesení valné hromady. Věc byla řešena na třech stupních soudní soustavy. Věc byla procesně i skutkově náročná, neboť bylo provedeno rozsáhlé dokazování v podobě velkého množství svědků. V řízení bylo také rozhodováno o mnoha procesních otázkách. V řízení byl zjištěn průtah od 24. 10. 2008 do 2. 9. 2009, kdy se věc nalézala u Nejvyššího soudu ČR. Jinak bylo postupováno v přiměřených lhůtách s pravidelnými procesními úkony. Soud I. stupně dospěl k závěru, že celková doba souvisejících řízení vedených u Městského soudu pod sp. zn. [REDACTED] a sp. zn. [REDACTED] byla s odkazem na jejich průběh a složitost přiměřená. Zmíněné ojedinělé průtahy lze proto s odkazem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva s ohledem na přiměřenost obou současných řízení tolerovat. I když soud shledal, že obě zmínovaná související řízení, kvůli kterým bylo posuzované řízení přerušeno, nebyla svou délkou nepřiměřená, soud I. stupně uzavřel, že samotné posuzované řízení nepřiměřeně dlouhé bylo, neboť jeho nadstandardní délka je dána vedle délky jeho přerušení i tříletou nečinností soudu. V posuzovaném řízení tak došlo k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu § 13 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. Žalobci v důsledku porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě vznikla nemajetková újma minimálně v důsledku jeho právní nejistoty, jakým způsobem spor dopadne (§ 31a citovaného zákona). V dané věci je nutné přistoupit k odškodnění peněžitému, neboť pouhé konstatování porušení práva není postačující. Při stanovení peněžitého odškodnění soud I. stupně vycházel z toho, že základní částka za 10 let nepřiměřené délky posuzovaného řízení činí 135 000 Kč (za každý rok 15 000 Kč s tím, že za první dva roky bylo odškodnění stanoveno v poloviční výši, jak odpovídá konstantní judikatuře, zejména stanovisku Nejvyššího soudu sp. zn. Cpjn 206/2010), když posuzované řízení nebylo extrémně dlouhé ani nemělo výrazný význam pro žalobce. Základní částku 135 000 Kč pak soud I. stupně понížil o 50% z důvodu, že
- Shodu s prvopisem potvrzuje Michal Částek

posuzované řízení bylo po dlouhou dobu přerušeno, přičemž délku řízení, kvůli kterým bylo posuzované řízení přerušeno, neshledal nepřiměřenou. Soud I. stupně proto z těchto důvodů přiznal žalobci odškodnění imateriální újmy ve výši 67 500 Kč včetně příslušenství z této částky s tím, že žalovaný se dostal do prodlení dnem 22. 6. 2007, avšak žalobce požadoval úrok z prodlení až od 2. 8. 2017 (§ 15 odst. 2 zák. č. 82/1998 Sb., § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb). Výrok o náhradě nákladů řízení odůvodnil podle § 142 odst. 1 o. s. ř. s odkazem na usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 3378/2013. Lhůtu k plnění stanovil na patnáct dní od právní moci rozsudku pro zajištění uvolnění finančních prostředků ze státního rozpočtu (§ 168 odst. 1 o. s. ř.).

4. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný včas odvolání proti vyhovujícímu výroku I. o věci samé a závislému výroku III. o náhradě nákladů řízení. Soudu I. stupně vytýkal nesprávné právní posouzení věci. Nesouhlasil, že by délka posuzovaného řízení byla nepřiměřená, neboť posuzované řízení bylo důvodně přerušeno po dobu 6 let kvůli řízení vedenému pod sp. zn. [REDAKCE], které netrpělo průtahy. Také řízení pod sp. zn. [REDAKCE] bylo přerušeno důvodně. Délka posuzovaného řízení tak odpovídá složitosti věci a v posuzovaném řízení nemohly být činěny úkony po dobu přerušování řízení a nemohlo docházet k průtahům řízení. Věc byla po právní a procesní stránce složitá, když ve věci muselo dojít ke spojení několika věcí ke společnému projednání. V řízení, kvůli kterému bylo posuzované řízení přerušeno, byla řešena otázka platnosti předchozího rozhodnutí valné hromady, kterou nemohl soud v posuzovaném řízení samostatně vyřešit jako předběžnou otázku. Žalobce se svým chováním na délce řízení nepodílel. Význam řízení pro žalobce lze hodnotit jako běžný. Byť posuzované řízení trvalo 10 let, nelze považovat délku řízení za nepřiměřenou. V posuzovaném řízení byl soud nečinný první 3 roky od podání návrhu, avšak prvním úkonem bylo právě přerušování řízení z důvodu rozhodování v souvisejícím řízení pod sp. zn. [REDAKCE]. Související řízení probíhala od roku 2003 a 2004, takže soud nemohl v meritu jednat v posuzované věci, a to ani pokud by začal jednat hned po podání návrhu v roce 2006. Počáteční nečinnost soudu v posuzovaném řízení tak nelze hodnotit jako bezdůvodný průtah, respektive lze ji vyhodnotit jako průtah zcela bez významu pro pravomocné skončení řízení. Žalovaný navrhl, aby byl napadený rozsudek změněn tak, že žaloba bude zamítnuta.
5. Žalobce se k odvolání nevyjádřil.
6. Odvolací soud, aniž bylo třeba nařizovat jednání (§ 214 odst. 3 o. s. ř.), přezkoumal z podnětu podaného odvolání a v jeho mezích rozsudek soudu I. stupně v napadeném vyhovujícímu výroku I. o věci samé a v závislém výroku III. o náhradě nákladů řízení včetně řízení, které jeho vydání předcházelo.
7. Soud I. stupně správně zkoumal, zda je dán odpovědnostní titul v podobě nesprávného úředního postupu žalovaného spočívající v nepřiměřené délce posuzovaného řízení a zda v souvislosti s tímto (případným) nesprávným úředním postupem vznikla žalobci imateriální újma (§ 2, § 13 odst. 1, § 31a zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, ve znění pozdějších předpisů; dále jen i „zákon“).
8. Žalovanému, jakožto odvolateli, lze přisvědčit, že soud I. stupně neposoudil věc zcela správně.
9. Posuzované řízení, jehož předmětem bylo určení neplatnosti rozhodnutí valné hromady, sice trvalo 10 let, ale bylo důvodně přerušeno po dobu více než 5 let (a mohlo být přerušeno i dříve), kdy probíhala související řízení. V souvisejících řízeních byla řešena otázka neplatnosti rozhodnutí předchozích valných hromad. Související řízení nebyla nepřiměřeně dlouhá, jak správně zjistil soud I. stupně.

Shodu s prvopisem potvrzuje Michal Částek

10. Soud I. stupně však shledal nečinnost soudu v posuzovaném řízení od 2. 6. 2006 do 8. 8. 2007 a od 8. 8. 2007 do 3. 6. 2009, což bylo důvodem i pro jeho úvahu o nepřiměřenosti délky posuzovaného řízení. Věc však nelze posuzovat formalisticky. Žalovaný má pravdu v tom, že posuzované řízení v té době stejně nemohlo vést ke konečnému meritornímu rozhodnutí právě pro probíhající související řízení zahájená v letech 2003 a 2004 o neplatnost rozhodnutí předchozích valných hromad. Nečinnost soudu v posuzovaném řízení v době vytčené soudem I. stupně nelze označit jako neodůvodněný průtah, byť na druhou stranu lze soudu projednávajícím posuzované řízení vytknout, že již v té době mohl přistoupit k samotnému rozhodnutí o přerušení řízení, když v souvisejících řízeních byla řešena otázka významná pro rozhodnutí v posuzovaném řízení. Soudem I. stupně zmíněná nečinnost (průtah) soudu I. stupně nemohla mít vliv na celkovou délku posuzovaného řízení (posuzované řízení jen mohlo být dříve přerušeno). Po ukončení přerušení řízení probíhalo posuzované řízení bez průtahů v navazujících procesních úkonech a bylo ukončeno v necelých 2 letech.
11. Nelze proto souhlasit se závěrem soudu I. stupně, že posuzované řízení bylo nepřiměřeně dlouhé (byť trvalo 10 let) a že je zde dána odpovědnost žalovaného za žalobcem tvrzenou imateriální újmu z titulu nepřiměřené délky řízení.
12. Odvolací soud proto z těchto důvodů změnil rozsudek soudu I. stupně v napadeném výroku I. o věci samé podle § 220 odst. 1 o. s. ř. tak, že i v tomto rozsahu žalobu zamítl.
13. Podle výsledku řízení vzniklo žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů (§ 224 odst. 1 za použití § 142 odst. 1 o. s. ř.), neboť měl v řízení plný úspěch. Odvolací soud však shledal, že jsou zde dány důvody pro výjimečné nepřiznání náhrady nákladů řízení úspěšnému žalovanému podle § 150 o. s. ř. Tyto důvody spatřuje odvolací soud v okolnostech případu, když žalobce se vzhledem k celkové délce posuzovaného řízení 10 let mohl domnívat, že celková délka posuzovaného řízení může být v rozporu s jeho právem na vydání rozhodnutí v přiměřené době. Přiznání náhrady nákladů řízení úspěšnému žalovanému by za těchto okolností bylo vůči žalobci nepřiměřenou tvrdostí. Nepřiznání náhrady nákladů řízení úspěšnému žalovanému se nijak nedotkne jeho celkových majetkových poměrů. Odvolací soud v této souvislosti nepřistoupil k předložení úvahy o nepřiznání náhrady nákladů řízení úspěšnému žalovanému, neboť by se jednalo toliko o formální a neekonomický úkon, který by neměl vliv na výsledek rozhodnutí o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není odvolání přípustné.

Proti tomuto rozsudku lze do 2 měsíců od jeho doručení podat dovolání k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu I. stupně. Přípustnost dovolání je oprávněn posoudit dovolací soud.

Praha 16. ledna 2019

JUDr. Aleš Šťastný v. r.
předseda senátu